

Sygn. akt V KK 408/21

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 października 2021 r.,
w sprawie **R. S.**
w przedmiocie wyroku łącznego.
kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.
z dnia 16 września 2020 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego, w tym nieuiszczoną opłatą od kasacji w kwocie 750 zł.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P., wyrokiem łącznym z dnia 16 września 2020 r., sygn. akt III K (...), na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. i art. 87 § 1 k.k. (w brzmieniu do dnia 24 czerwca 2020 r.) wymierzył skazanemu R. S. w miejsce:

1. kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w P. z dnia 30 października 2019 r., sygn. akt III K (...), zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 lutego 2020 r., sygn. akt II AKa (...),

2. kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 2 lipca 2019 r., sygn. akt VIII K (...), zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 16 grudnia 2019 r., sygn. akt IV Ka (...),

karę łączną 9 dziewięciu lat i 5 pięciu miesięcy pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok łączny zaskarżony został apelacją obrońcy skazanego, który zarzucił obrazę prawa materialnego, tj. art. 85 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 czerwca 2020 r. (z uwagi na art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19) poprzez jego niezastosowanie i tym samym niewłaściwe ustalenie przez Sąd I instancji, że zaistniała możliwość połączenia wyroku łącznego wydanego przez Sąd Okręgowy w P. z dnia 30 października 2019 r., sygn. akt XVI K (...) z wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 2 lipca 2019 r., sygn. akt VIII K (...), podczas gdy przestępstwo, za które wymierzono karę wyrokiem o sygn. VIII K (...) popełnione zostało po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania przez skazanego kary podlegającej łączeniu tj. kary orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w P., sygn. akt XVI K (...), co zgodnie z brzmieniem przepisu art. 85 § 3 k.k. nie dawało możliwości połączenia przedmiotowych kar orzeczonych wymienionymi wyrokami wobec skazanego R. S..

Stawiając ten zarzut apelujący wniósł o umorzenie postępowania w sprawie wydania wyroku łącznego, na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. z art. 85 § 3 k.k.

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wywiódł obrońca skazanego. Powołując się na uchybienie stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., poprzez niewłaściwe obsadzenie Sądu orzekającego w przedmiotowej sprawie w drugiej instancji, kiedy to członkowie składu tego Sądu zostali obsadzeni nie na podstawie losowego przydziału, a na podstawie zarządzeń Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) odpowiednio z dnia 2 grudnia 2020 r., kiedy to w miejsce SSA M. K. wyznaczono SSA U. D., a w miejsce SSA I. P. wyznaczono SSA G. N. oraz

zarządzenia z dnia 08 stycznia 2021 r., iż w miejsce SSA U. D. wyznaczono SSO P.M. , ustanawiając tym samym skład osobowy Sądu Apelacyjnego w (...) jako SSO P. M. , SSA G. N. oraz SSA P. S. w sytuacji, w której zarówno SSO P. M. jak i SSA G. N. byli członkami składu orzekającego Sądu Apelacyjnego w (...) w sprawie o sygn. akt II AKa (...), w której to sprawie wyrokiem z dnia 25 lutego 2020 r. zmieniono wobec R. S. zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższono wymierzoną skazanemu karę łączną do 9 lat pozbawienia wolności z kary 7 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec R.S. wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 30 października 2019 r., sygn. akt III K (...), który to wyrok został objęty wyrokiem łącznym w przedmiotowym postępowaniu, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna, a to pozwoliło na oddalenie jej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O oczywistej bezzasadności wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia świadczy najwymowniej to, że tak w treści rzutu kasacji, jak i jej uzasadnieniu nie wskazano przepisu, którego naruszenie miałyby skutkować nienależytą obsadą Sądu odwoławczego. Nie może to zresztą dziwić, gdyż przedstawiona przez skarżącego argumentacja nie pozwala na zidentyfikowanie żadnego uchybienia, które można byłoby zaliczyć do określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. grupy naruszeń prawa. O wystąpieniu tego rodzaju uchybień nie przekonują formułowane przez skarżonego zastrzeżenia co do zmian dokonanych zarządzeniem przewodniczącego wydziału w składzie ustalonym w drodze losowania, a także brania udziału w wydaniu zaskarżanego wyroku przez sędziów, którzy orzekali w sprawie dotyczącej wydanego wcześniej w stosunku do skazanego wyroku łącznego.

Odnosząc się do pierwszego z zastrzeżeń skarżącego wystarczy przypomnieć stanowisko wyrażone w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2019 r., V KK 296/19, według którego „reguły losowego przydziału spraw,

zgodnie z ustalonym podziałem czynności, zostały określone w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2015 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. z 2015. 2316), a więc w akcie prawnym rangi podstawowej i nie zostały normatywnie powiązane z rygorem uznania za «nienależytą» obsady sądu ukształtowanej z ich przekroczeniem. Ewentualne zaniechania w sferze realizacji tych reguł wymagają dokonania oceny z punktu widzenia wystąpienia przesłanek określonych w art. 438 pkt 2 k.p.k.”.

Również fakt uczestniczenia w wydaniu wyroku podlegającego łączeniu wyrokiem łącznym (a nawet wszystkich wyroków nim objętych) nie powoduje, że sędzia jest z mocy prawa wyłączony od udziału w sprawie – a tylko naruszenie przepisu art. 40 k.p.k. skutkuje wystąpieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.

Zauważyć na koniec trzeba, choć Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 536 k.p.k., rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym – tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k., a skarżący nie poniósł w kasacji zarzutu mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażącego naruszenia przepisu art. 41 § 1 k.p.k., iż sam fakt brania udziału w wydaniu wyroku podlegającego łączeniu nie jest okolicznością tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w sprawie o wydanie wyroku łącznego.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto po myśli art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. i art. 527 § 2 k.p.k.